

De borgerlige lever og har det godt. De er bare blevet socialdemokrater

Af Asger Aamund, den 9. august 2020

Venstre har som det største borgerlige parti signalfarven blå. Blå ligesom i blålys. I virkeligheden er Venstres sande signalfarve sart rosa, som er farven på Venstres og de øvrige borgerlige partiers reelle politik gennem de sidste 20 år.

En for en er de konservative og liberale bastioner blevet forladt. Og når mærkesagerne forsvinder, gør det borgerlige Danmark det også. Dansk politik er blevet ramt af FN-syndromet, der har lagt FN i ruiner, og som også har inficeret Danmark med et politisk rigor mortis. Målet for FNs arbejde er i dag ikke problemløsning, men konsensus. Målet er blevet besejret af processen, som er blevet målet i sig selv. Derfor er FNs Menneskerettighedsråd domineret af diktaturer og slyngelstater som resultat af konsensuspolitikken. Det var, hvad man nu kunne blive enige om, og enighed gør jo som bekendt stærk.

Hvis Anders Fogh Rasmussen i 2001 var gået til valg på en afmontering af Forsvaret, fri import af klienter fra de varme lande og etableringen af et socialdemokratisk formyndersamfund, var han næppe blevet statsminister på borgerlige stemmer. Den efterfølgende udvikling var bestemt ikke Venstres politiske mål, men det blev ikke desto mindre resultatet. Også i dansk politik har processen besejret viljen og målet. Konsensus er blevet kriteriet for succes. Handlekraft og samfundsansvar er blevet omdøbt til »det brede samarbejde hen over midten«. Samarbejde er jo godt, så det kan vi vel alle bifalde.

Det danske forsvar garottes langsomt, men sikkert af konsensuspolitikken. Det har altid været en kendsgerning, at et forsvarsforlig med de Radikale er et giftangreb på Danmarks forsvarsevne. Det så vi 9. april 1940, og det ser vi i dag, hvor vores militære kampkraft er ringere end i 1940. Hærens samlede kamptropper udgøres af sølle 900 mand. En ung officer udtalte til oberst Lars Møllers artikel »Der Untergang« (9. august 2017 i OLFI), at der i hæren kun er moderne materiel til en bataljon. Der er mangel på alt, selv støvler og uniformer.

De borgerlige partier trækker på skulderen og siger, at det var jo, hvad man kunne blive enige om, så det må vel være godt nok. Men det er ikke borgerlig politik at tage et medansvar for kastreringen af det danske forsvar. Hvornår har en borgerlig forsvarsordfører nogensinde opstillet et mål for den ideelle forsvarsstruktur? Det er aldrig sket og kommer heller ikke til det. For hvis man har målet for øje, ville den nuværende forsvarsstruktur fremstå som den ruin, den jo er. Kan der ikke skaffes stemmer nok til et troværdigt forsvar, skal det borgerlige Danmark ikke medvirke til et utroværdigt forsvar.

Det er heller ikke borgerlig politik at tillade uhæmmet import af klienter fra de varme lande, hvad der har resulteret i en årlig bruttoudgift for det arbejdende Danmark på knap 90 milliarder kroner (Finansministeriets Udgivelse af 25. juni 2020, side 27 tabel a) Finansministeriet har imidlertid friseret denne uhyrlige sum ved at fratrække migranternes erlagte skatter og afgifter, således at den officielle nettoopgørelse præsenteres som beskedne 33 milliarder kroner.

Dette var ganske vist ikke hensigten, men det skete jo alligevel, fordi de borgerlige partier ikke havde modet og viljen til at sige fra over for det magtfulde migrantindustrielle kompleks, der består af

Folketingets røde partier, en hær af sagsbearbejdere i stat og kommune og af stærke interesseorganisationer.

Men når et parti har indgået et forlig, er forliget nu partiets politik, som det loyalt må stå ved uanset konsekvenserne, som her er næsten 90 milliarder kroner om året. En aktiv borgerlig økonomisk vækstpolitik er ligeledes sandet til i de evindelige brede forlig hen over midten.

I 2013 anbefalede World Economic Forum Danmark at sænke skatteniveauet, at gøre skattelovgivningen motiverende i stedet for straffende og at støtte og stimulere iværksætermiljøet. Disse guldkorn faldt imidlertid på borgerlig stengrund. Det samlede danske skattetryk konfiskerer stadig broderparten af borgernes indkomster. Skattelovgivningen er fortsat en straffeekspedition, og den Venstre-ledede regering lancerede den særligt ondskabsfulde iværksætterskat, som brandbeskatter risikovillig kapital i nye virksomheder.

De borgerlige politikeres flugt fra vækstpolitikken kulminerede under sidste valgkamp, hvor statsminister Lars Løkke i sit frieri til Socialdemokratiet frejdigt erklærede, at hele det fremtidige råderum i dansk økonomi skulle anvendes til udbygning af velfærdssamfundet. Den endelige betingelsesløse borgerlige kapitulation. Hen over midten. De borgerlige partiers flugt fra egne mærkesager har resulteret i et folketing, der har konsolideret sig i Den samvirkende konsensusbevægelse indrammet i de sarteste rosa farver, sådan som det sømmer sig for den danske sociale formynderstat.